U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **N. K.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2006, sp. zn. 56 Az 156/2005,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 10. 2005, č. j. OAM-1789/VL-20-04-2005, nebyl žalobkyni (dále též „stěžovatelce“) udělen azyl v České republice podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný již neposuzoval splnění podmínek pro udělení azylu dle § 13 a § 14 citovaného zákona a nehodnotil překážky vycestování dle ustanovení § 91 zákona o azylu. Stěžovatelka podala proti tomuto rozhodnutí dne 1. 11. 2005 žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji svým rozsudkem ze dne 28. 12. 2005, č. j. 56 Az 156/2005 - 28 zamítl. Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka dne 18. 1. 2006 (rok 2005 uvedla v datu s největší pravděpodobností omylem) kasační stížnost, v níž mj. v bodě III. požádala soud o ustanovení bezplatného právního zástupce a tlumočníka pro řízení o kasační stížnosti.

Současně stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Dne 7. 2. 2006 byla stěžovatelce doručena výzva soudu k předložení řádně vyplněného potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech a ke sdělení, jakým způsobem a v jaké výši stěžovatelka platí nájem ubytovateli a jak si opatřuje finanční prostředky na výživu a ošacení. Byla také vyzvána, aby tato svá skutková tvrzení doložila listinnými důkazy. Současně ji soud poučil o tom, že nebude-li ve stanovené lhůtě výše uvedené splněno, bude její návrh na ustanovení právního zástupce zamítnut. Stěžovatelka sice příslušné potvrzení soudu včas předložila, nicméně v něm tvrzené skutečnosti neprokázala žádnými listinnými důkazy, a proto soud ve výroku č. I svého usnesení návrh stěžovatelky na ustanovení zástupce zamítl. Ve výroku č. II pak soud stěžovatelku vyzval,

aby ve stanovené lhůtě odstranila nedostatek své kasační stížnosti spočívající v tom, že není zastoupena advokátem.

Proti výroku č. I. v usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 156/2005 ze dne 23. 2. 2006 podala stěžovatelka dne 17. 3. 2006 kasační stížnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Nejvyšší správní soud shledal, že důvody, které stěžovatelka ve své kasační stížnosti nepříliš srozumitelně zformulovala, nelze označit a považovat za takové právní otázky, které by přesahovaly její vlastní zájmy ve shora naznačeném smyslu a Nejvyšší správní soud by se jimi proto musel meritorně zabývat. Za takové otázky zjevně nelze považovat tvrzenou nedůvěru stěžovatelky k právnímu zástupci, jenž ji zastupoval v řízení před krajským soudem, a dále požadavek na ustanovení advokáta se sídlem v Praze. Je totiž třeba mít na zřeteli, že krajský soud napadené usnesení založil na skutečnosti, že stěžovatelka neprokázala tíživou sociální situaci, jež by opravňovala soud k ustanovení advokáta. S tímto odůvodněním ovšem stěžovatelka v podané kasační stížnosti nikterak nepolemizuje a ani neobjasňuje, proč ve stanovené lhůtě neprokázala, že jsou u ní dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a pro ustanovení právního zástupce. Námitky obsažené v kasační stížnosti se tak míjejí s podstatou rozhodované věci.

Nejvyšší správní soud nad rámec výše uvedeného podotýká, že je mu z úřední činnosti známo, že stěžovatelka již tuto vadu – tedy povinné zastoupení stěžovatele advokátem - u své druhé kasační stížnosti projednávané zdejším soudem odstranila a na základě plné moci ji zastupuje Mgr. A. P.

Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, a proto ji ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu